

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrástilové, Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: N. D. T.**, zastoupen Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, Plzeň, Františkánská 7, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2004, č. j. OAM - 803/LE - B02 - B02 - 2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 11. 2005, č. j. 60 Az 179/2004 - 52,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a ani na něj nebyly vztaženy překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje kasační důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel sám žádné argumenty, proč by měl Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost považovat za přijatelnou, nepřednesl. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k hodnocení přijatelnosti z hlediska výše naznačených kritérií na základě skutečností zřejmých z kasační stížnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplynulo, že stěžovatel uplatňuje kasační důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a namítá, že rozsudek krajského soudu je stížen vadou řízení spočívající v tom, že správní orgán při svém rozhodnutí vyšel z neúplně zjištěného skutkového stavu a že nesprávně posoudil právní otázku.

V jednotlivostech uvádí, že závažnost sociálních problémů ve Vietnamu odůvodňuje závěr, že jsou u stěžovatele naplněny důvody pro udělení azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Je přesvědčen, že jsou u něj naplněny i důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, a to z důvodu své příslušnosti k „sociální skupině nezaměstnaných“, což dokládá odkazem na čl. 65 Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka. Stěžovatel má dále za to, že žalovaný nerespektoval při zjišťování skutkového stavu a provádění dokazování tíživou situaci stěžovatele, který disponoval pouze omezenými možnostmi pro zajištění podkladů o perzekuci v domovské zemi. Závěry žalovaného i krajského soudu ohledně nenaplnění důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nejsou podloženy relevantními důkazy. Žalovaný nesouhlasí ani se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování dle § 91 zákona o azylu.

K této argumentaci stěžovatele může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že stěžovatelovou námitkou týkající se rozsahu zjištěného skutkového stavu se nemohl v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat, neboť, jak vyplývá ze soudního spisu, tuto v řízení o žalobě neuplatnil a poprvé s ní operoval v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud vzal tedy v potaz toliko ta tvrzení stěžovatele, kterými brojil proti jeho nesprávnému

posouzení a kterými měl za to, že důvody pro udělení azylu uváděné ve správním řízení jsou hodné zvláštního zřetele. Pokud tedy jde o rozhodování správního orgánu o udělení azylu z humanitárních důvodů, dává dosavadní judikatura správních soudů dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky. Za všechny budiž jmenován např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48 (www.nssoud.cz), či rozsudek ze dne 29. 6. 2006, č. j. 6 Azs 5/2006 - 46 (www.nssoud.cz). Co se týče otázky míry přezkumu správního uvážení lze se zmínit např. o rozsudku ze dne 20. 7. 2006, č. j. 6 Azs 13/2006 - 38. K dalším námitkám stěžovatele nemůže Nejvyšší správní soud než konstatovat, že otázkou aplikace § 12 a § 91 ve skutkově obdobných případech, jako je jeho, se zabýval více než obšírně ve své předchozí judikatuře a je možné odkázat i na judikaturu jiných soudů, s níž se ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené proto dospěl k závěru, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu